

KUM (2) *sb m*

sg *N* kum (2). ◇ *I* kum(e)m (2). ◇ [*V* kumie.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

1. *Ojciec chrzestny dziecka w stosunku do jego rodziców lub ojciec dziecka w stosunku do ojca chrzestnego; compater, sponsor ad fontem sacrum, susceptor Cn (1) : Iż go mátká doftála/ z onym dawnym Kumem: Ziáwił się między dziećmi drugimi Pořthumem. KlonWor 63; [Augustin [...] Kontor Ořtrodomřki/ ktory był zořtał kumem Kieiftutowi/ gdy Corkę iego Danutę álbo Annę ochrzcił wydáná w małżeństwo zá Ianuřzá Xiążę Mázowieckie/ przeřtrzegł w tym Kieiftutá StryjKron 464 (Linde)].*

2. *Towarzysz; contubernalis, socius, sodalis Cn (1) : Węgrzy ie [Połowców] zowá Chumi/ iż się z Ruřią pokumali/ bo po Ruřku kum Kmotr. BielKron 350v; [Lew Daniłowic [...] wyzwał go [Wojsielka] z pokoju álbo z łóżnice mowiąc thowárzyřkim obyczáiem/ Nápiymo się iefzcie Kumie (Bo się byli w ten czás v Markořta Niemciná pokumáli iákoby dla lepszey/ áno dla zdrádlivey przyiáźni) StryjKron 343 (Linde)].*

Synonimy: 1. kmotr, »krzesny ociec«, podejmacz, przyrzecznik, rękojmia; 2. brat, przyjaciel, towarzysz.